

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 96/2020-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Kuročkom, Obchodná 2, Michalovce, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. Gc 236/17/1000-4 týkajúcom sa prešetrenia privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDACTED] na základe privatizačného projektu č. 2223 schváleného rozhodnutím vlády Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. k. Gc 236/17/1000-4 týkajúcom sa prešetrenia privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „privatizovaný majetok“) na základe privatizačného projektu č. 2223 schváleného rozhodnutím vlády Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 (ďalej len „privatizačný projekt“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je vedená pod sp. zn. Rvp 2254/2018 a bola pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi, ktorému uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu 16. februára 2019. Do tohto dňa nebolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodnuté. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce boli nevybavené veci sudcov, ktorých funkčné obdobie uplynulo 16. februára 2019, prerozdelené medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019, a to náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že 5. septembra 2018 sťažovateľ podal na generálnej prokuratúre ďalší opakovaný podnet, v ktorom mal jasne a zrozumiteľne definovať, čoho sa od generálnej prokuratúry domáha, a tiež požiadal o potvrdenie prijatia tohto ďalšieho opakovaného podnetu najneskôr do 10 dní, čo sa do dňa podania ústavnej sťažnosti nestalo. Sťažovateľ zároveň uviedol, že generálna prokuratúra nereagovala na tento ďalší opakovaný podnet. Sťažovateľ podával opakované podnety v tej istej veci, pretože bol nespokojný s vybavením jeho predchádzajúcich podnetov týkajúcich sa privatizácie.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej uviedol, že mu nebol odovzdaný privatizovaný majetok v zmysle privatizačného projektu, ktorým mala byť štátna stomatologická ambulancia, čím malo dôjsť k porušeniu zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby“). Namiesto nej bola sťažovateľovi odovzdaná neštátna stomatologická ambulancia, ktorá podľa jeho názoru nebola privatizovaným majetkom. Tieto skutočnosti sťažovateľ uviedol v prvom podnete adresovanom generálnej prokuratúre, ktorým sa dožadoval nápravy a z toho plynúcej ochrany svojho vlastníckeho práva.

5. Krajská prokuratúra v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“), ktorá bola poverená generálnou prokuratúrou preskúmaním podnetu sťažovateľa týkajúceho sa privatizovaného majetku, mala podľa neho prípisom sp. zn. Kc 2062/2003 z 12. septembra 2003 tvrdiť, že privatizovaným majetkom bola neštátna stomatologická ambulancia, a tieto skutočnosti podľa sťažovateľa nepreukázala. Proti tomuto prípisu krajskej prokuratúry podal sťažovateľ druhý opakovaný podnet, ktorý generálna prokuratúra prípisom č. k. VI/2 Pz 308/05-17 z 11. októbra 2005 zamietla z dôvodu, že nebolo zistené porušenie zákona a ani neboli zistené skutočnosti, ktorými by sa krajská prokuratúra nezaoberala, a teda sa generálna prokuratúra stotožnila v plnom rozsahu s argumentáciou krajskej prokuratúry.

6. Sťažovateľ upozorňoval generálnu prokuratúru, že *„neštátna zubná ambulancia s neštátnym zubárom, nájomná Zmluva medzi NsP Michalovce a neštátnym zubárom... ako aj povolenie... na poskytovanie neštátnej zdravotnej starostlivosti, neboli obsahom privatizačného projektu č. 2223, neboli predmetom predaja v zmysle Vládou schváleného privatizačného projektu a následne Zmluvy o predaji s FNM SR č. 2068/2001, a svoje tvrdenia som opieral o Rozhodnutie Vlády SR č. 858/2000 ako aj samotný privatizačný projekt č. 2223, ktorý to absolútne a nepochybniteľne dokazoval.“*. Sťažovateľ tvrdí, že mu neboli do podania tejto ústavnej sťažnosti predložené dôkazy týkajúce sa tvrdení generálnej prokuratúry, že neštátna stomatologická ambulancia bola predmetom privatizácie, a generálna prokuratúra ani neodôvodnila, akými úvahami sa spravovala pri hodnotení dôkazov, ktoré viedli k už uvedenému záveru.

7. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné ľudské práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 46 ods.(1), čl. 20 ods. (1) a čl. 48 ods.(2) Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu a čl. 6 ods. (1) Medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky v konaní pod číslom Gc 236/17/1000-4 porušené.

2. Ústavný súd SR vracia vec Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a prikazuje, aby vo veci konala podľa osobitných predpisov a obnovila stav pred porušením základných ľudských práva a slobôd sťažovateľa.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M.K. v celkovej sume 390,50,-Eur. s DPH (tristodeveťdesiat eur a päťdesiat centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezů.“

8. Na základe výzvy ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyjadrila generálna prokuratúra podaním č. k. 2 GÚp 17/18/1000-3 z 29. novembra 2018. Vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 6. decembra 2018 uviedla okrem iného tieto skutočnosti:

«Sťažovateľ sa na základe kúpnej zmluvy o predaji časti podniku uzavretej 27. apríla 2001 s Fondom národného majetku Slovenskej republiky stal vlastníkom Obvodného zdravotného strediska [REDAKOVANÉ]. Uzavretiu kúpnej zmluvy predchádzalo rozhodnutie vlády Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 o privatizácii časti zdravotníckeho zariadenia Nemocnice s poliklinikou Štefana Kukuru Michalovce - časť Obvodné zdravotné stredisko [REDAKOVANÉ].

Krátko pred týmto rozhodnutím, 11. septembra 2000, vydal Krajský úrad v Košiciach povolenie [REDAKOVANÉ] na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v odbore stomatológia s miestom výkonu činnosti v Obvodnom zdravotnom stredisku [REDAKOVANÉ]. Následne bola 13. októbra 2000 uzavretá medzi Nemocnicou s poliklinikou Štefana Kukuru Michalovce a [REDAKOVANÉ] zmluva o nájme nebytových priestorov a vecného vybavenia pre účely prevádzkovania neštátneho zdravotníckeho zariadenia v odbore stomatológia.

Sťažovateľ listom z 12. júna 2001 oznámil [REDAKOVANÉ], okresnému štátnemu lekárovi Okresného úradu Michalovce, že s [REDAKOVANÉ] neuzavrie nájomnú zmluvu o poskytovaní zdravotníckej starostlivosti v odbore stomatológia v Obvodnom zdravotnom stredisku [REDAKOVANÉ] a od 18. júna 2001 už [REDAKOVANÉ] neumožnil vstup do stomatologickej ambulancie.

Dňa 23. júla 2001 podal [REDAKOVANÉ] na Okresný súd Michalovce žalobu voči sťažovateľovi, ktorou sa domáhal zdržania sa zásahu do práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu. Po pripustení zmeny petitu Okresný súd Michalovce rozsudkom sp. zn. 8C 800/2001 z 12. marca 2002 uložil sťažovateľovi povinnosť umožniť [REDAKOVANÉ] vstup do nebytových priestorov Obvodného zdravotného strediska [REDAKOVANÉ] za účelom poskytovania neštátnej zdravotnej starostlivosti v týchto priestoroch. Krajský súd v Košiciach svojím rozhodnutím sp. zn. 14Co 281/2002 z 5. novembra 2002 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd skonštatoval, že nájomná zmluva je napriek privatizácii objektu naďalej platná, pretože s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prešli na sťažovateľa nielen práva, ale aj záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom.

Sťažovateľ sa svojím podaním z 27. mája 2003 adresovaným generálnej prokuratúre domáhal podania mimoriadneho dovolania voči právoplatnému súdnemu rozhodnutiu.

Listom Krajskej prokuratúry v Košiciach sp. zn. Kc 2062/03 z 12. septembra 2003 bol sťažovateľ vyrozumiený o tom, že neboli zistené dôvody na podanie mimoriadneho dovolania.

O opakovanom podnete sťažovateľa konala generálna prokuratúra. V liste č. k. VI/2 Pz 308/05-17 z 11. októbra 2005 uzavrela, že rozhodnutia napádaných súdov boli vydané v súlade so zákonom, a preto bol opakovaný podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania ako nedôvodný odložený.

Ani ďalšiemu opakovanému podnetu sťažovateľa nebolo vyhovené. V liste generálnej prokuratúry z 29. októbra 2008 sp. zn. VI/3 Gc 219/08 bol sťažovateľ upovedomený o tom, že podanie mimoriadneho dovolania vzhľadom na uplynutie jedného roka od právoplatnosti súdneho rozhodnutia už neprichádza do úvahy. Sťažovateľ bol opätovne upozornený, že vybavovanie jeho ďalších podaní je prípustné len za predpokladu, že obsahujú nové, doteraz neznáme, skutočnosti.

Na základe žaloby [REDAKOVANÉ] o náhradu škody Okresný súd Michalovce rozsudkom č. k. 6C 77/2012-214 z 12. novembra 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co 82/2015 z 19. januára 2016 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 24 982,04 eur s 13 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 9 128,33 eur od 30. novembra 2002 do 12. septembra 2003 a zo sumy 24 982,04 eur od 13. septembra 2003 do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Sťažovateľ opäť požiadal generálnu prokuratúru o podanie dovolania generálneho prokurátora voči vyššie citovanému právoplatnému súdnemu rozhodnutiu. Krajská prokuratúra v Košiciach ho listom č. k. Kc 95/16/8800-10 z 23. augusta 2016 upovedomila o odložení jeho podnetu, pričom dôvody svojho postupu podrobne analyzovala. Opakovaným podnetom sťažovateľa sa zaoberala generálna prokuratúra. V liste č. k. VI/3 Pz 68/17/1000-9 z 12. decembra 2017 mu oznámila, že lehota na podanie dovolania generálneho prokurátora už uplynula, táto lehota je prekluzívna, jej zmeškanie nemožno odpustiť, ani ju predĺžiť. Vzhľadom k tejto skutočnosti bol opakovaný podnet sťažovateľa odložený. Súčasne bol sťažovateľ poučený, že ďalšie jeho podnety v tej istej veci, ak nebudú obsahovať nové skutočnosti, nebudú vybavované.

Sťažovateľ sa zmeny súdnych rozhodnutí domáhal aj cestou trestných oznámení na sudcov, prokurátorov a iné osoby podozrievajúc ich z korupcie. Vyšetrovateľ Prezídia

Policajného zboru, národná kriminálna agentúra, národná protikorupčná jednotka, expozitúra Východ Košice uznesením sp. zn. PPZ-625/NKA-PK-VY-2013 z 30. septembra 2013 odmietol trestné oznámenie sťažovateľa, pretože nezistil skutočnosti nasvedčujúce prijímaniu úplatku či zneužívaniu právomoci verejného činiteľa. Riadny opravný prostriedok sťažovateľa bol zamietnutý prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky 30. októbra 2013 pod č. k. VII/2 Gn 166/13-14. Sťažnosť na ústavný súd podal sťažovateľ oneskorene (uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 902/2016-13 zo 14. decembra 2016), pretože tretí opakovaný podnet sťažovateľa adresovaný Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky nepovažoval ústavný súd „za využitie účinného prostriedku nápravy voči namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa“.

Nespokojnosť sťažovateľa s následkami privatizácie v podobe mu vzniknutých záväzkov voči [REDAKOVANÉ] sa prejavila v množstve jeho podaní adresovaných nielen generálnej prokuratúre, ale aj Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky či Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Okrem vyššie uvedených vecí boli jeho podania na generálnej prokuratúre vybavované pod ďalšími spisovými značkami - VI/1 Pz 316/03/1000, VI/1 Gd 2366/04/1000, VI/1 Gd 3012/05/1000, VI/1 Pz 293/05/1000, IV/1 Gn 1052/14/1000, VI/3 Gc 424/14/1000, VI/1 Pz 162/16/1000, VI/3 Gc 211/17/1000, VI/3 Gc 236/17/1000, VI/3 Gc 444/18/1000. Vo viacerých z nich sťažovateľ trval na využití inštitútu mimoriadneho dovolania voči právoplatným súdnym rozhodnutiam. V odpovediach generálna prokuratúra len konštatovala, že zákonná lehota na podanie mimoriadneho opravného prostriedku generálnym prokurátorom už uplynula. Sťažovateľ bol opakovane poučovaný o zákonných predpokladoch na vybavovanie jeho ďalších opakovaných podnetov.

Odhladnuc od toho, že podania sťažovateľa sú vo všeobecnosti nezrozumiteľné a zmätočné, obsahujú aj konfrontačný a urážlivý tón voči práci prokurátorov, sudcov vrátane sudcov ústavného súdu najmä v nadväznosti na jeho rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 63/2016. Generálna prokuratúra má za to, že sťažovateľ prekročil hranicu normálnej kritiky, čím dal zreteľne najavo, že nerešpektuje princípy zachovávania úcty tak k orgánom prokuratúry, ako aj sudcom všeobecných súdov či ústavného súdu.

Nedátumované podanie o počte 49 strán postúpené generálnej prokuratúre Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky 6. júna 2017 sťažovateľ označil ako „podnet - žiadosť o vyjadrenie sa ku skutočnostiam a okolnostiam nižšie uvedeným“. Sťažovateľ v podstate prostredníctvom množstva otázok žiadal znovu odpoveď, z akých dôvodov boli súdne rozhodnutia označené ako zákonné. Listom č. k. VI/3 Gc 236/17/1000-4 z 12. júla 2017 mu bolo oznámené, že pre nezrozumiteľnosť obsahu podania nie je možné k nemu prijať žiadne prokurátorské opatrenie. Zároveň bolo sťažovateľovi pripomenuté, že jeho podaniami týkajúcimi sa privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDAKOVANÉ] a s tým spojenými civilnými súdnymi konaniami sa generálna prokuratúra už v minulosti opakovane zaoberala.

Sťažovateľ na uvedený list reagoval radom ďalších podaní, a to z 3. augusta 2017, 26. augusta 2017, 26. októbra 2017, 27. októbra 2017 a 5. septembra 2018. Sťažovateľ citujúc ustanovenia zákona o prokuratúre zdôrazňoval, že aj napriek tomu, že ide o ďalšie opakované podnety, generálna prokuratúra je povinná vždy prešetriť všetky okolnosti rozhodné k tomu. Či došlo k porušeniu zákona a vykonať opatrenia na odstránenie porušenia zákona. Generálna prokuratúra na tieto jeho podania, ktoré neobsahovali žiadne nové skutočnosti, nereagovala.

Podstatou podaní sťažovateľa adresovaných na generálnu prokuratúru je snaha zvrátiť súdne rozhodnutie právoplatné ešte v roku 2003. Sťažovateľ odmietol rešpektovať, že generálny prokurátor mohol iniciovať podanie mimoriadneho dovolania len do jedného roka od právoplatnosti súdneho rozhodnutia a v súčasnosti nedisponuje už žiadnym účinným prostriedkom, ktorým by mohol ovplyvniť vyslovený právny záver všeobecných súdov. Javí sa, že sťažovateľ svoj súkromnoprávny spor s [REDAKOVANÉ] presunul do roviny sporu s generálnou prokuratúrou.»

9. Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku z 2. februára 2020, ktorým reagoval na vyjadrenie generálnej prokuratúry, okrem skutočností už uvedených v ústavnej sťažnosti uviedol, že generálna prokuratúra neodôvodnila, prečo nebol porušený § 45 ods. 3 zákona o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby. Podľa sťažovateľa „nájomná zmluva nebola privatizovaným majetkom... tak s ním ani nijako nesúvisela a preto v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 92/1191 Zb... nemohli prejsť práva a záväzky z... nájomnej zmluvy na

môjho klienta. Slovenská republika môjmu klientovi nikdy nepredávala neštátnu zubnú ambulanciu, na ktorej mal pracovať neštátny zubár na základe... nájomnej zmluvy ako aj povolenia na poskytovanie neštátnej stomatologickej starostlivosti a môj klient ani takúto ambulanciu nikdy nekupoval a preto vzťah môjho klienta k celej neštátnej zubnej ambulancii je právne irelevantný.

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky opätovne ani vo svojom vyjadrení nepreukázala svoje tvrdenia a nepredložila dôkazy, podľa ktorých môj klient... bol povinný prevziať v zmysle § 15 ods 1. Zákona č. 92/1991 Zb privatizovaný majetok, ktorým podľa GP SR bola nájomná zmluva... Opätovne môj klient nemá možnosť konfrontácie s týmito dôkazmi, nemá možnosť sa k nim vyjadriť, hoci má na to právo v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy SR – takto sú mu naďalej odňaté jeho procesné práva - čo zakladá porušenie základného ľudského práva podľa čl.48 ods.2 Ústavy SR ako aj práva na spravodlivý súdny proces. Právo na dôkaz patrí do skupiny všeobecných garancií práva na spravodlivý proces, ktoré sa uplatňujú v justícii civilnej i trestnej a sú považované za nevyhnutné a v demokratickom a právnom štáte nemajú inú prípustnú alternatívu.“.

II.

Relevantná právna úprava

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

13. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

20. Podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak.

21. Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre o skutočnosti, že na podanie sa neprihliada, netreba jeho podávateľa upovedomiť.

22. Podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného

orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva a sťažovateľ to sám aj tvrdí, že podal generálnej prokuratúre ďalší opakovaný podnet 5. septembra 2018. Ústavný súd považuje z príloh k ústavnej sťažnosti za preukázané, že táto zásielka bola generálnej prokuratúre doručená 10. septembra 2018.

25. Ako z citovaného § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre vyplýva, ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov. Takýto ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Zároveň z § 33 ods. 1 písm. d) a § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre vyplýva, že prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak a o tejto skutočnosti nie je potrebné podávateľ'a upovedomiť.

26. Ústavný súd konštatuje, že postupom generálnej prokuratúry nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľ'a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (právo na inú právnu ochranu) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivé konanie) iba na základe skutočnosti, že generálna prokuratúra nereagovala a neupovedomila sťažovateľ'a o spôsobe vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu za situácie, keď možnosť takého postupu vyplýva priamo zo zákona. V ďalšom opakovanom podnete z 5. septembra 2018 sťažovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti a iba sa v ňom dožadoval predloženia dôkazov zo strany generálnej prokuratúry, ktorými by preukázala svoje tvrdenia týkajúce sa privatizovaného majetku, o ktorých sa sťažovateľ domnieva, že sú nesprávne.

27. Ústavný súd konštatuje, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), a pritom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.). Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu takisto nie je právo sťažovateľa, aby generálna prokuratúra opakovane odpovedala na ďalšie a ďalšie opakované podnety sťažovateľa týkajúce sa tej istej veci, v ktorých sťažovateľ neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktorých obsah je navyše nejasný a nezrozumiteľný. Šikanózný výkon práva totiž nepožíva ústavnú ochranu.

28. Ústavný súd tiež poukazuje na protirečivé tvrdenia sťažovateľa, keď v ústavnej sťažnosti tvrdí, že sa dožadoval podania mimoriadneho dovolania, ale vo svojom vyjadrení k vyjadreniu generálnej prokuratúry už tvrdí opak.

29. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že zákonné predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania boli upravené v § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z nich jednoznačne vyplývalo, že išlo o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého patrilo výlučne generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistoval právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniklo právo na jeho akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemal povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Bolo na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá mimoriadne dovolanie. Ústavný

súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, II. ÚS 14/04, I. ÚS 7/04, II. ÚS 407/06).

30. Nevyužitím práva generálneho prokurátora podať mimoriadne dovolanie preto nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na účinný právny poriadok (čl. 13 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ ani nenamieta v petite ústavnej sťažnosti) a ani základného práva na prístup k súdu (čl. 46 ods. 1 ústavy).

31. Ústavnému súdu sa javí, že obsahom neustále podávaných opakovaných podnetov sťažovateľom je skôr požiadavka, aby generálna prokuratúra preukázala svoje tvrdenia, než požiadavka na vykonanie opatrenia generálnou prokuratúrou. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľ si konanie o podnete podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre mylí so súdnym konaním, v ktorom sa okrem iného uplatňuje aj zásada rovnosti strán, zásada kontradiktórnosti a právo vyjadriť sa k dôkazom. Ústavný súd poznamenáva, že podávateľ podnetu nemá právny nárok na vykonanie opatrenia zo strany prokuratúry. Ak prokuratúra nevyhovie podnetu, podľa zákona o prokuratúre jej nevyplýva povinnosť preukázať svoje tvrdenia dôkazmi. Táto požiadavka sťažovateľa v ďalších opakovaných podnetoch naznačuje nepochopenie postavenia prokuratúry a jej právomocí, čo jednoznačne vyplýva z jeho laického pohľadu vo veci privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDACTED].

Podľa názoru ústavného súdu z nosných námietok sťažovateľa tiež nevyplýva, že v tomto momente má možnosť žiadať prokuratúru o vykonanie ďalšieho opatrenia, čo je jednou z náležitostí podnetu podávaného podľa § 31 a nasl. zákona o prokuratúre. Sťažovateľom opakovaná námietka, že generálny prokurátor nepodal v jeho občianskoprávnej veci mimoriadne dovolanie, nemá v tomto momente už žiadnu právnu relevanciu, pretože tým nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa (čl. 13 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy).

32. Sťažovateľ napriek tomu sústavne podáva ďalšie opakované podnety generálnej prokuratúre, a pritom ak nebol spokojný s výsledkom privatizácie (t. j. že mu nebol

odovzdaný všetok privatizovaný majetok v zmysle privatizačného projektu), mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím účinných právnych prostriedkov (konanie pred všeobecným súdom).

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi postupom generálnej prokuratúry a namietaným porušením sťažovateľom v bode 1 označených práv neexistuje žiadna príčinná súvislosť, a teda k porušeniu týchto práv sťažovateľa nemohlo dôjsť. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 26).

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu